

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 251/2021-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára, zo sudkyne Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátskou kanceláriou ROMŽA, s. r. o., Hrnčiarska 5, Košice, IČO 51 043 483, v mene ktorej koná advokát JUDr. Sergej Romža, proti postupu a uzneseniu Okresného súdu Bratislava IV č. k. 3 Nt 6/2020 z 25. júna 2020 a proti postupu a uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 Tos 67/2020 z 28. júla 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu bola 28. septembra 2020 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. b), c) a d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Nt 6/2020 a uznesením okresného súdu č. k. 3 Nt 6/2020 z 25. júna 2020 (ďalej len „napadnuté uznesenie okresného súdu“), ako aj postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tos 67/2020 a uznesením krajského súdu č. k. 2 Tos 67/2020 z 28. júla 2020 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu č. k. 2 T 143/2014 z 2. decembra 2015 uznaný vinným zo spáchania zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, 3 Trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere troch rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku podali sťažovateľ, aj prokurátor odvolania, o ktorých krajský súd rozsudkom č. k. 4 To 50/2016 z 28. júla 2016 rozhodol tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. d) a f) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku, uznal sťažovateľa za vinného zo spáchania obzvlášť závažného zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona, za čo mu uložil trest odňatia slobody vo výmere 10 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia a podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona sťažovateľovi uložil aj ochranný dohľad na dobu 18 mesiacov.

Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, o ktorom Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením č. k. 3 Tdo 43/2017 z 10. januára 2018 rozhodol tak, že ho zamietol.

Dňa 22. apríla 2020 podal sťažovateľ okresnému súdu podľa § 393 ods. 1 Trestného poriadku z dôvodov podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku návrh na povolenie obnovy pôvodného konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 2 T 143/2014, o ktorom okresný súd rozhodol napadnutým uznesením tak, že návrh sťažovateľa podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku zamietol, keďže nezistil podmienky obnovy konania podľa § 394 Trestného poriadku.

Proti tomuto uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej krajský súd rozhodol napadnutým uznesením tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti v podstatnom v zásade opakuje argumentáciu uvedenú v návrhu na povolenie obnovy konania. Sťažovateľ namieta, že okresný súd dôkazy, ktoré boli produkované v priebehu konania o povolení obnovy konania, hodnotí v rozpore s ich obsahom, keď v napadnutom uznesení dospel k záveru, že „sťažovateľ bol v postavení osohy, ktorá len občas podala polícii menej významné informácie o skutočnosti, ktorej nebol ani svedkom“. Podľa názoru sťažovateľa ide o svojvoľný záver okresného súdu, ktorý je v rozpore s obsahom listinného dôkazu formálne označeného ako „Podanie informácie - zaslanie“ z 2. apríla 2020, podľa ktorého sťažovateľ participoval na objasnení skutočností dôležitých pre trestné konanie, predovšetkým k osobám, ktoré sa dopúšťali drogovej trestnej činnosti, pričom práve na základe informácií poskytnutých sťažovateľom boli objavené a právoplatne odsúdené trestné veci. Zároveň z tohto listinného dôkazu vyplýva, že sťažovateľom poskytnuté informácie viedli k vyhľadaniu konkrétnych osôb, neskôr vypočutých v procesnej pozícii svedkov, pričom ich výpovede boli bez akýchkoľvek pochybností argumentačne silné a spôsobilé významnou mierou objasniť vyšetřované skutočnosti. Podľa názoru sťažovateľa v prípade, ak mal okresný súd pochybnosti o miere participácie sťažovateľa na objasňovaní „inej“ závažnej trestnej činnosti, potom na odstránenie vzniknutých pochybností bolo povinnosťou okresného súdu, ako to sťažovateľ aj v podanom návrhu na povolenie obnovy konania navrhoval, vykonať dôkaz výsluchom svedka [REDACTED], ktorý spracoval listinný dôkaz „Podanie informácie - zaslanie“

z 2. apríla 2020 a ktorý bol aj kontaktnou osobou pre sťažovateľa, prostredníctvom ktorej sťažovateľ spolupracoval s Policajným zborom.

Vo vzťahu k napadnutému postupu a uzneseniu krajského súdu sťažovateľ namieta, že krajský súd uvedené pochybenia okresného súdu neodstránil, ale prisvedčil správnosti napadnutého uznesenia okresného súdu, a preto sa námietky sťažovateľa proti napadnutému uzneseniu okresného súdu vzťahujú aj na napadnuté uznesenie krajského súdu.

4. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. b), c) a d) dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Nt 6/2020, ako aj postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tos 67/2020 a napadnutým uznesením krajského súdu, zrušil napadnuté uznesenia okresného súdu a krajského súdu a sťažovateľovi priznal náhradu trov konania.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa je namietané porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. b), c) a d) dohovoru napadnutým postupom a uznesením okresného súdu, ako aj napadnutým postupom a uznesením krajského súdu.

Podľa názoru sťažovateľa k porušeniu ním označených ustanovení ústavy a dohovoru malo dôjsť tým, že okresný súd arbitrárne zamietol návrh sťažovateľa na povolenie obnovy konania a následne aj krajský súd arbitrárne vyhodnotil ním prezentované okolnosti ako také, ktoré nespĺňajú kritériá dôvodov na povolenie obnovy konania predpokladané § 394 ods. 1 Trestného poriadku, a jeho sťažnosť proti predmetnému uzneseniu okresného súdu ako nedôvodnú arbitrárne zamietol.

6. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

7. Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť sťažovateľa obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľom formulované argumenty ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť sťažovateľa je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a to v časti z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie [§ 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde] a v časti ako zjavne neopodstatnenú [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde].

III.1. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým postupom a uznesením okresného súdu:

9. Vo vzťahu k sťažovateľom napadnutému postupu a uzneseniu okresného súdu ústavný súd konštatuje, že v zmysle princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy poskytuje ústavný súd v konaní podľa uvedeného článku ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je teda rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom ochranu základným právam a slobodám poskytuje v zmysle ústavy primárne všeobecné súdnictvo a ústavný súd až subsidiárne.

10. Sťažovateľ podal proti napadnutému postupu a uzneseniu okresného súdu sťažnosť, o ktorej rozhodol krajský súd napadnutým uznesením. Sťažovateľ teda využil možnosť podania riadneho opravného prostriedku proti napadnutému postupu a uzneseniu okresného súdu, o ktorom bolo krajským súdom aj rozhodnuté.

11. Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie označených práv napadnutým postupom a uznesením okresného súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy) napadnutým postupom a uznesením krajského súdu:

12. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

13. Ústavný súd nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov. Preskúmanie rozhodnutia všeobecného súdu v konaní pred ústavným súdom má opodstatnenie len v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo rozhodnutím (opatrením alebo iným zásahom) došlo k porušeniu základného práva alebo základnej slobody. Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody. Ústavnoprávnou požiadavkou je tiež to, aby všeobecnými súdmi vydané rozhodnutia boli riadne, zrozumiteľné a logicky odôvodnené.

14. Ústavný súd taktiež zdôrazňuje, že do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nepatrí právo účastníka dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania.

15. Vychádzajúc z týchto základných princípov, ústavný súd posúdil ústavnú sťažnosť sťažovateľa vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu.

16. Podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli same osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

17. Ústavný súd pri posudzovaní dodržania ústavno-procesných princípov orgánmi verejnej moci pri rozhodovaní vychádza z toho, že na rozhodnutia vydané na rôznych inštanciách je potrebné pozeráť ako na jeden celok. Vzhľadom na túto obsahovú spojitosť napadnutého uznesenia krajského súdu s napadnutým uznesením okresného súdu ústavný súd považuje za potrebné poukázať na podstatnú časť z napadnutého uznesenia okresného súdu.

Okresný súd v odôvodnení napadnutého uznesenia v podstatnom uviedol, že sa na verejnom zasadnutí oboznámil s oznámením vyšetrovateľa [REDAKOVANÉ] z 2. apríla 2020, ktorý uviedol, že sťažovateľ pôsobil v rokoch 2012 – 2015 ako osoba konajúca v prospech Policajného zboru a podieľal sa na objasnení dôležitých skutočností proti osobám, ktoré sa dopúšťali drogovej a majetkovej trestnej činnosti. Sťažovateľ v týchto veciach nevystupoval ako svedok, lebo nebol priamym svedkom skutočností, ale disponoval informáciami, ktoré viedli ku konkrétnym osobám, ktoré boli ako svedkovia vypočuté. Sťažovateľ bol zaradený do dôverníckej siete Policajného zboru a bol často kontaktovaný operatívnymi pracovníkmi s cieľom poskytnutia informácií o trestnej činnosti. Pokiaľ ide o uvedenú skutočnosť, okresný súd konštatoval, že táto síce preukázaná bola,

ale miera sťažovateľovej participácie na objasňovaní inej závažnej trestnej činnosti nie je preukázaná. Sťažovateľ bol v postavení osoby, ktorá len občas poskytla menej významnú informáciu o skutočnosti, ktorej ani nebola svedkom. Okresný súd zároveň zdôraznil, že sťažovateľ nepreukázal, že by v ním poskytnutých informáciách šlo o explicitne vymenovaný druh trestnej činnosti uvedenej v § 215 ods. 3 Trestného poriadku, resp. uvedenej v § 218 ods. 1 Trestného poriadku, pre ktoré je možné zastavenie trestného stíhania, resp. podmiennečné zastavenie trestného stíhania, resp. trestnej činnosti vymenovanej v § 39 ods. 2 písm. e) Trestného zákona, pri ktorej by mohlo dôjsť k mimoriadnemu zníženiu trestu odňatia slobody. Nadväzujúc na uvedené, okresný súd konštatoval, že ak by sa skutočnosť o spolupráci sťažovateľa pri objasňovaní inej trestnej činnosti preukázala, mohol by to konajúci súd zohľadniť len ako poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. n) Trestného zákona, čo však pri ukladaní trestu sťažovateľovi nemá žiadny vplyv, keďže sťažovateľovi bol ukladaný trest odňatia slobody na spodnej hranici trestnej sadzby, takže použitie zmierňovacieho ustanovenia pod túto hranicu nie je možné. Vzhľadom na uvedené okresný súd návrh sťažovateľa na povolenie obnovy konania zamietol, pretože nezistil podmienky obnovy konania podľa § 394 Trestného poriadku.

18. Krajský súd napadnutým uznesením rozhodol tak, že sťažnosť sťažovateľa proti napadnutému uzneseniu okresného súdu ako nedôvodnú zamietol. V odôvodnení napadnutého uznesenia krajský súd v podstatnom uviedol, že skutočnosť, že sťažovateľ pracoval ako informátor, resp. osoba konajúca v prospech Policajného zboru a mal sa podieľať na objasnení skutočností dôležitých pre trestné konanie, predovšetkým k osobám, ktoré sa dopúšťali drogovej trestnej činnosti a majetkovej trestnej činnosti, síce predstavuje nový dôkaz, avšak ani tento v spojitosti s dôkazmi, ktoré už boli vykonané, by nebol spôsobilý privodiť iné rozhodnutie o vine či treste, a to vzhľadom na to, že z informácie Prezídia Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúry vyplýva, že sťažovateľ nevystupoval v procesnom postavení svedka, pretože nebol priamym svedkom skutočností, no disponoval informáciami, ktoré viedli ku konkrétnym osobám, ktoré boli v postavení svedka vypočuté a ich výpovede boli vecné, konkrétne a priame bez akýchkoľvek pochybností argumentačne silné a spôsobilé významnou mierou objasniť vyšetrované skutočnosti.

Krajský súd poukázal na relevantnú zákonnú úpravu, v zmysle ktorej sa poskytnuté informácie musia týkať explicitne vymenovaného druhu trestnej činnosti:

Podľa § 215 ods. 3 Trestného poriadku prokurátor môže zastaviť trestné stíhanie proti obvinenému, ktorý sa významnou mierou podieľal na objasnení korupcie, trestného činu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny alebo zločinu spáchaného organizovanou skupinou alebo zločineckou skupinou alebo trestných činov terorizmu alebo na zistení alebo usvedčení páchatel'a tohto trestného činu a záujem spoločnosti na objasnení takého trestného činu prevyšuje záujem na trestnom stíhaní tohto obvineného pre taký trestný čin alebo pre iný trestný čin.

Podľa § 218 ods. 1 Trestného poriadku prokurátor môže podmiennečne zastaviť trestné stíhanie obvineného, ktorý sa významnou mierou podieľal na objasnení korupcie, trestného činu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny alebo zločinu spáchaného organizovanou skupinou alebo zločineckou skupinou alebo trestných činov terorizmu, alebo na zistení alebo usvedčení páchatel'a tohto trestného činu a záujem spoločnosti na objasnení takého trestného činu prevyšuje záujem na trestnom stíhaní tohto obvineného pre taký trestný čin alebo pre iný trestný čin.

Podľa § 39 ods. 2 písm. e) Trestného zákona súd môže znížiť trest pod dolnú hranicu trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom aj vtedy, ak odsudzuje páchatel'a, ktorý sa zvlášť významnou mierou podieľal na objasnení trestného činu korupcie podľa ôsmej hlavy tretieho dielu osobitnej časti tohto zákona, trestného činu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296, trestného činu založenia, zosnovania a podporovania teroristickej skupiny podľa § 297 alebo obzvlášť závažného zločinu spáchaného organizovanou skupinou, zločineckou skupinou alebo teroristickou skupinou, alebo na zistení alebo usvedčení jeho páchatel'a tým, že poskytol v trestnom konaní dôkazy o takom čine, ak vzhľadom na povahu a závažnosť ním spáchaného trestného činu má súd za to, že účel trestu možno dosiahnuť aj trestom kratšieho trvania.

Vychádzajúc z uvedeného, krajský súd konštatoval, že stavu vecí a zákonu zodpovedá zistenie okresného súdu, že nevyšli najavo nové skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by odôvodňovali postup podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku, keďže ani výsluch obhajobou navrhnutého svedka [REDAKOVANÉ] by neodôvodňoval iné rozhodnutie vo veci, a preto sťažnosť sťažovateľ'a proti napadnutému uzneseniu okresného súdu zamietol.

19. Sťažovateľ v podstatnom namieta, že okresný súd mal vykonať dôkaz výsluchom svedka [REDAKOVANÉ], ak mal pochybnosti o miere participácie sťažovateľ'a na objasnení skutočností dôležitých pre trestné stíhanie osôb, ktoré sa dopúšťali drogovej trestnej činnosti a majetkovej trestnej činnosti. Okresný súd v napadnutom uznesení (s ktorým sa následne stotožnil aj krajský súd) dospel o. i. k záveru, že sťažovateľ nepreukázal, že by sa ním poskytnuté informácie mali týkať explicitne vymenovaného druhu trestnej činnosti uvedenej v § 215 ods. 3 Trestného poriadku, resp. uvedenej v § 218 ods. 1 Trestného poriadku, resp. trestnej činnosti vymenovanej v § 39 ods. 2 písm. e) Trestného zákona. Podľa názoru okresného súdu tak v trestnej veci nebola preukázaná existencia skutočnosti skôr neznámej, ktorá by mohla odôvodniť iné rozhodnutie o treste.

20. Uvedený záver okresného súdu (s ktorým sa následne stotožnil aj krajský súd) nemožno považovať za neodôvodnený či za prejav sťažovateľ'om tvrdenej svojvôle konajúcich súdov. Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že z predmetnej zákonnej úpravy [§ 215 ods. 3 a § 218 ods. 1 Trestného poriadku, resp. § 39 ods. 2 písm. e) Trestného zákona] nepochybne vyplýva, že tieto zákonné ustanovenia nie je možné uplatniť vo vzťahu k akýmkoľvek trestným činom, ale len vo vzťahu k trestným činom vymedzeným v týchto zákonných ustanoveniach (trestný čin korupcie, trestný čin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny alebo zločin spáchaný organizovanou skupinou alebo zločineckou skupinou, alebo trestný čin terorizmu). Nevyhnutným primárnym predpokladom aplikácie týchto ustanovení je teda v prvom rade preukázanie skutočnosti, že osoba (vo vzťahu ku ktorej by sa tieto ustanovenia mali aplikovať) sa podieľala na objasnení niektorého z uvedených trestných činov vymedzených v týchto ustanoveniach a až keď sa preukáže tento základný predpoklad, tak je opodstatnené pristúpiť k posúdeniu splnenia druhého predpokladu aplikácie týchto ustanovení, a to posúdeniu konkrétnej miery participácie osoby na objasnení niektorého z trestných činov vymedzených v týchto ustanoveniach.

V prípade, ak nie je preukázané splnenie prvého predpokladu aplikácie predmetných ustanovení (podiel na objasnení niektorého z trestných činov vymedzených v predmetných ustanoveniach),

je potom bez významu zaoberať sa splnením druhého predpokladu aplikácie predmetných ustanovení (miera participácie osoby na objasnení trestnej činnosti).

Okresný súd (a následne krajský súd) postupoval ústavne konformne, keď nepovažoval za potrebné pristúpiť k výsluchu predmetného svedka s cieľom odstránenia pochybností o miere participácie sťažovateľa na objasnení trestnej činnosti osôb, ktoré sa dopúšťali drogovej trestnej činnosti a majetkovej trestnej činnosti. Je totiž evidentné, že zo všeobecnej formulácie majetková trestná činnosť a drogová trestná činnosť nemožno vyvodit' záver o preukázateľnom splnení prvého predpokladu aplikácie predmetných ustanovení, t. j. že sa sťažovateľ podieľal na objasnení korupcie, trestného činu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny alebo zločinu spáchaného organizovanou skupinou alebo zločineckou skupinou, alebo trestných činov terorizmu.

Naviac, ani samotný sťažovateľ predmetný záver relevantným spôsobom nespochybnil a netvrdí, že sa ním poskytnuté informácie týkali explicitne vymenovaného druhu trestnej činnosti uvedenej v § 215 ods. 3 Trestného poriadku, resp. uvedenej v § 218 ods. 1 Trestného poriadku, resp. trestnej činnosti vymenovanej v § 39 ods. 2 písm. e) Trestného zákona.

21. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje ústavnú konformnosť odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajského súdu. Odpoveď krajského súdu hodnotí ústavný súd ako dostatočnú, zodpovedajúcu kritériám stanoveným pre náležité odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov judikatúrou ústavného súdu. Možno tak konštatovať, že zamietnutie návrhu sťažovateľa na povolenie obnovy konania bolo založené na racionálnom a ústavne konformnom výklade relevantnej právnej úpravy, ktorý nepopiera jej účel a podstatu. Ingerencia ústavného súdu do výkonu právomoci krajského súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou.

Ústavný súd zároveň poukazuje na ustálený právny názor, podľa ktorého právo na spravodlivý proces neznačí právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom (II. ÚS 3/97, II. ÚS 173/07).

Ústavný súd v uvedenej súvislosti ďalej pripomína, že nie je „skutkovým súdom“, sám dokazovanie spravidla nevykonáva a nie je preto ani oprávnený do skutkových záverov všeobecných súdov (okrem už uvedených prípadov) zasahovať (II. ÚS 472/2014).

22. Sťažovateľom napadnuté rozhodnutie krajského súdu v ničom nesignalizuje možnosť porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy), dôvodnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, resp. ústavný súd dospel k záveru, že medzi sťažovateľom napadnutým rozhodnutím krajského súdu a obsahom práva, ktorého vyslovenia porušenia sa sťažovateľ domáha, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o jeho porušení.

23. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v rámci predbežného prerokovania v časti namietajúcej porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (v spojení

s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy) napadnutým postupom a uznesením odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.3. K namietanému porušeniu práv podľa 6 ods. 1 a ods. 3 písm. b), c) a d) dohovoru napadnutým postupom a uznesením krajského súdu:

24. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie práv podľa čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. b), c) a d) dohovoru, ústavný súd, vychádzajúc z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, konštatuje, že pod ochranu podľa čl. 6 dohovoru nespadá konanie o návrhu na povolenie obnovy konania, pretože v tomto konaní ide o vydanie rozhodnutí, ktoré priamo nesúvisia s rozhodnutím o právach a záväzkoch občianskoprávneho charakteru alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti adresátom práv podľa tohto ustanovenia dohovoru (o tom už bolo právoplatne rozhodnuté v pôvodnom konaní, ktorého obnovy sa sťažovateľ domáhal). Inak povedané, pôsobnosť (aplikovateľnosť) čl. 6 dohovoru zásadne nepresahuje okamih konečného, právoplatného rozhodnutia o vine a treste. Nevzťahuje sa teda na konanie o obnove a čl. 6 dohovoru ani nezaručuje právo na revíziu procesu. Ochrany práv obsiahnutých v čl. 6 dohovoru sa preto možno domáhať až v obnovenom konaní, t. j. po tom, ako bolo príslušným všeobecným súdom právoplatne rozhodnuté o povolení obnovy konania (m. m. III. ÚS 223/2017, II. ÚS 390/2019, II. ÚS 357/2020 a i.).

25. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v rámci predbežného prerokovania v časti namietajúcej porušenie práv podľa čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. b), c) a d) dohovoru napadnutým postupom a uznesením krajského súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

26. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v jeho ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. mája 2021

Peter Molnár
predseda senátu